ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា

លេខ : ១០៦ អនក្រ.បក

អនុក្រឹត្យ

ស្តីពី

ការធានារ៉ាប់រង

******

រាជរដ្ឋាភិបាល

- បានឃើញរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខនស/រកត/១១៩៨/៧២ ចុះថ្ងៃទី ៣០ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៨ ស្តីពីការតែងតាំងរាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ ០២/នស/៩៤ ចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តទៅនៃគណៈរដ្ឋមន្ត្រី
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស / រកម / ០១៩៦ / ១៨ ចុះថ្ងៃទី ២៤ ខែ មករា ឆ្នាំ១៩៩៦ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការបង្កើតក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ
- បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០៧០០/០២ ចុះថ្ងៃទី ២៥ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ២០០០ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការធានារ៉ាប់រង
- បានឃើញអនុក្រឹត្យលេខ ០៤ អនក្រ.បក ចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០០ ស្តីពីការរៀបចំនិងការប្រព្រឹត្តទៅនៃក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ
- បានទទួលការឯកភាពពីគណៈរដ្ឋមន្ត្រីក្នុងសម័យប្រជុំពេញអង្គនាថ្ងៃទី២១ខែកញ្ញាឆ្នាំ២០០១

សំរេច

ជំពូកទី១

បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១ .-

ការធានារ៉ាប់រងដែលប្រើនៅក្នុងអនុក្រឹត្យនេះសំដៅលើការធ្វើកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងមួយដែលក្នុងនោះ អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង នៅពេលចុះកិច្ចសន្យា ត្រូវបង់បុព្វលាភរ៉ាប់រងឱ្យទៅក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ហើយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងក៏ត្រូវធ្វើសំណងដល់ការខូចខាត និងការបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិដែលបង្កឡើងដោយគ្រោះថ្នាក់ ឬត្រូវធ្វើសំណងនៅពេលដែលអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ស្លាប់ របួស ពិការ មានជំងឺ ឬទៅពេលដែលភាគីទាំងសងខាងបានឈានដល់កាលកំណត់នៃការព្រមព្រៀងគ្នានោះ ។

មាត្រា ២ .-

អនុក្រឹត្យនេះអនុវត្តចំពោះអាជីវកម្មធានារ៉ាប់រងទាំងអស់ ដែលធ្វើប្រតិបត្តិការនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៣ .-

ក្នុងប្រតិបត្តិការធានារ៉ាប់រងរបស់ខ្លួន រាល់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង និងជើងសាធានារ៉ាប់រងត្រូវគោរពតាមគោលការណ៍ប្រកួតប្រជែងត្រឹមត្រូវ ដោយអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

មាត្រា ៤ .-

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការគ្រប់គ្រងនិងត្រួតពិនិត្យលើអាជីវកម្មធានារ៉ាប់រង ដោយអនុលោមតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

ជំពូកទី២
កិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រង
ផ្នែកទី ១
បែបបទទូទៅ

មាត្រា ៥ .-

ភាគីនៃកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងរួមមាន :

១- អ្នកធានារ៉ាប់រង

២- អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង

-អ្នកធានារ៉ាប់រងសំដៅលើក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង និងជើងសាធានារ៉ាប់រង ។

-អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងសំដៅលើបុគ្គលជាអ្នកជាប់កិច្ចសន្យាជាមួយអ្នកធានារ៉ាប់រង ។

មាត្រា ៦ .-

អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងមានកាតព្វកិច្ច :

១- បង់បុព្វលាភរ៉ាប់រងជូនក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងគ្រប់ចំនួនតាមការព្រមព្រៀងគ្នា ។

២- ជូនដំណឹងដល់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងឱ្យបានឆាប់រហ័សបំផុត ពេលមានហានិភ័យកើតឡើង ។

៣- សហការផ្តល់ពត៌មាននិងឯកសារដែលពាក់ព័ន្ធដល់ហានិភ័យ តាមសំណូមពររបស់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ។

មាត្រា ៧ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងមានកាតព្វកិច្ច :

១- ធ្វើសំណងចំពោះការខូចខាតឬការបាត់បង់ នៅពេលមានហានិភ័យកើតឡើង បណ្តាលមកពីមូលហេតុចៃដន្យ គ្រោះថ្នាក់ធម្មជាតិ និងពីរាល់មូលហេតុដែលមិនមែនជាអំពើចេតនារបស់អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ។

២- ធ្វើសំណងត្រឹមត្រូវតាមពេលវេលាកំណត់ តាមទំហំនៃការខូចខាតជាក់ស្តែង និងតាមទឹកប្រាក់ធានារ៉ាប់រង ។

មាត្រា ៨ .-

ដើម្បីចុះកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រង អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងត្រូវដាក់ពាក្យស្នើសុំធានារ៉ាប់រង ឬធ្វើប្រតិវេទន៍ដោយផ្ទាល់នៅក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ឬតាមរយៈភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ។ ផ្អែកលើសំណើ ឬប្រតិវេទន៍នេះ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងចាត់ការឱ្យចុះបំពេញនៅក្នុងប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រង ដែលតំរូវឱ្យខ្លួនទទួលធ្វើសំណងលើការខូចខាតដែលអាចនឹងកើតមានជាយថាហេតុ ។

ប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងគឺជាឯកសារឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីទំរង់នៃកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងដ៏ជាក់លាក់មួយ និងជាភស្តុតាងនៃកិច្ចសន្យានោះ ។ ឯកសារនេះត្រូវចុះហត្ថលេខាដោយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ឬ ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ។ នៅពេលចុះកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រង អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងអាចពិភាក្សាជាមួយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ដើម្បីជ្រើសរើសយកការចុះកិច្ចសន្យារយៈពេលខ្លីឬរយៈពេលវែងបានតាមការព្រមព្រៀងគ្នា ។

មាត្រា ៩ .-

ក្នុងករណីចាំបាច់និងបន្ទាន់ដែលមិនអាចធ្វើកិច្ចសន្យានិងចេញប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងបាន នោះការធានារ៉ាប់រងអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ដោយប្រើ " កំណត់សំអាង " ជំនួសជាបណ្តោះអាសន្ន ។

កំណត់សំអាងគឺជាឯកសារដែលចេញដោយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ឬ ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ។ ឯកសារនេះជំនួសប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងឬជាកិច្ចសន្យាបន្ថែម ក្នុងពេលរង់ចាំការចេញប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងជាស្ថាពរ ។ នៅពេលចេញកំណត់សំអាង ភាគីទាំងសងខាងត្រូវចុះហត្ថលេខា ហើយអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ត្រូវបង់បុព្វលាភរ៉ាប់រង តាមការព្រមព្រៀងគ្នាដូចមានចែងក្នុងប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងនោះស្រាប់ ។

មាត្រា ១០ .-

បណ្ណសន្យារ៉ាប់រងគឺជាតឹកតាងនៃកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងដែលធ្វើឡើងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដោយមានការចុះបំពេញនូវគោលបំណងរបស់អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ក្រោមការឯកភាពគ្នារវាងភាគីទាំងសងខាងនៃកិច្ចសន្យា ។

ល័ក្ខខ័ណ្ឌនៃបណ្ណសន្យារ៉ាប់រងត្រូវបានចែកចេញជាពីរផ្នែកចំបង១ គឺ ល័ក្ខខ័ណ្ឌទូទៅ និងល័ក្ខខ័ណ្ឌដោយឡែក :

១- ល័ក្ខខ័ណ្ឌទូទៅគឺជាឯកសារដែលមានកំណត់នូវគោលការណ៍សំខាន់ពីរ ស្តីអំពី :

ក- ប្រភេទហានិភ័យដែលត្រូវបានទទួលធានារ៉ាប់រងឱ្យ

ខ- ប្រភេទហានិភ័យដែលមិនត្រូវបានទទួលធានារ៉ាប់រងឱ្យ

២- ល័ក្ខខ័ណ្ឌដោយឡែក ហៅថា " វិញ្ញាបនប័ត្រធានារ៉ាប់រង " គឺជាឯកសារដែលមានការចុះបំពេញនូវសំណូមពរដោយឡែករបស់អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាបរង តាមការប្រកាសនៅក្នុងពាក្យស្នើសុំធានារ៉ាប់រងរបស់ខ្លួន ដែលត្រូវមានហត្ថលេខាពីក្រុមហ៊ុន ធានារ៉ាប់រង ។

មាត្រា ១១ .-

ការបង់បុព្វលាភរ៉ាប់រងចំពោះហានិភ័យណាមួយគឺជាកាតព្វកិច្ចទីមួយរបស់អ្នកត្រូវ បានធានារ៉ាប់រង ។ បុព្វលាភរ៉ាប់រងត្រូវបង់ត្រឹមត្រូវតាមរយៈពេលធានា និងតាមចំនួនទឹកប្រាក់ធានារ៉ាប់រងសរុប ដោយគិតផ្អែកលើមូលដ្ឋាននៃតារាងបុព្វលាភរ៉ាប់រងរបស់ក្រុមហ៊ុននីមួយ១ ។

ក្នុងការបង់បុព្វលាភ អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងអាចពិភាក្សាហើយព្រមព្រៀងជាមួយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ដើម្បីធ្វើការបង់តែមួយលើក ឬច្រើនលើកបាន ។

មាត្រា ១២ .-

ក្នុងករណីដែលមានបំណងសុំបញ្ឈប់ការធានារ៉ាប់រងមុនកាលកំណត់ អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងសាមីចាំបាច់ត្រូវជូនដំណឹងឱ្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរបស់ខ្លួនបានដឹងមុន ចំនួនដប់ថ្ងៃយ៉ាងតិច ។ ផ្អែកលើមូលហេតុសមស្រប ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនឹងបង្វិលសងវិញចំនួនកៅសិបភាគរយ (៩០ %) នៃបុព្វលាភរ៉ាប់រងដែលនៅសល់ ។

45-15

ក្នុងករណីសុំបញ្ឈប់ការធានារ៉ាប់រងក្រោយពេលមានហានិភ័យកើតឡើង ហើយក្រុមហ៊ុនបានទូទាត់សំណងរួចហើយនោះ បុព្វលាភរ៉ាប់រងចំពោះរយៈពេលដែលនៅសល់មិនត្រូវបានក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងបង្វិលសងវិញឡើយ ។

មាត្រា ១៣ .-

ក្នុងករណីសុំផ្អាកសកម្មភាពដើម្បីធ្វើការជួសជុលធំ អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងសាមីចាំបាច់ត្រូវជូនដំណឹងដល់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរបស់ខ្លួនជាមុន ចំនួនដប់ថ្ងៃយ៉ាងតិច ។ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនឹងទូទាត់សងវិញ បន្ទាប់ពីពេលចាប់ដំណើរការឡើងវិញ នូវចំនួនកៅសិបភាគរយ (៩០%) នៃបុព្វលាភរ៉ាប់រងសំរាប់រយៈពេលដែលបានផ្អាក ។

មាត្រា ១៤ .-

ក្នុងករណីដែលអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងធនក្ស័យមុនកាលកំណត់ដែលចែងក្នុងកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រង ចាំបាច់ត្រូវមានការជូនដំណឹងមកក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង នៅក្នុងរយៈពេលដប់ថ្ងៃយ៉ាងយឺតបំផុត មុនការប្រកាសធនក្ស័យតាមរយៈលិខិតអនុសិដ្ឋឬលិខិតជូនដំណឹងដែលត្រូវបញ្ជាក់តបវិញច្បាស់លាស់ពីការបានទទួល ។ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនឹងបង្វិលសងវិញចំនួន កៅសិបភាគរយ (៩០%) នៃបុព្វលាភរ៉ាប់រងដែលនៅសល់ ។

មាត្រា ១៥ .-

មានតែកិច្ចសន្យាបន្ថែមសំរាប់បន្តការធានារ៉ាប់រងទេ ដែលត្រូវបង់បុព្វលាភរ៉ាប់រងសមស្របតាមរយៈពេលដែលត្រូវបន្តនោះ ។ ចំពោះកិច្ចសន្យាបន្ថែមផ្សេងៗទៀត អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងគ្រាន់តែបង់ជូនក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង នូវថ្លៃកិច្ចសន្យាបន្ថែមតាមការកំណត់ប៉ុណ្ណោះ ។

មាត្រា ១៦ .-

ចំពោះករណីដែលអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងឬជនរងគ្រោះបានទទួលរងការខូចខាត ការបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិ របួស ពិការ ឬបានបាត់បង់ជីវិត ត្រូវមានឯកសារពាក់ព័ន្ធចាំបាច់មួយចំនួនដែលបញ្ជាក់ការពិតពីអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ដើម្បីឱ្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងប្រើប្រាស់ជាមូលដ្ឋាននៃការទូទាត់សំណងតាមការជាក់ស្តែង ។

មាត្រា ១៧ .-

នីតិវិធីដោះស្រាយធ្វើសំណងជំហានដំបូងត្រូវឈរលើមូលដ្ឋានចរចាសំរុះសំរួលដោយសន្តិវិធី រវាងក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនិងអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ឬ តតិយជនដែលរងគ្រោះ ។ ប្រសិនបើមិនអាចដោះស្រាយបានតាមរយៈការសំរុះសំរួលគ្នានោះទេ ទើបត្រូវពឹងពាក់អាជ្ញាកណ្តាល ដើម្បីដោះស្រាយបន្ត ។ ប្រសិនបើនៅតែមិនបានសំរេច ទើបភាគីដែលមិនសុខចិត្តអាចប្តឹងទៅតុលាការមានសមត្ថកិច្ចក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ១៨ .-

ដើម្បីត្រួតពិនិត្យ ផ្ទៀងផ្ទាត់និងវាយតម្លៃការខូចខាត ពេលមានហានិភ័យណាមួយកើតឡើង ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងអាចចាត់អោយភ្នាក់ងារជំនាញរបស់ខ្លួនធ្វើកិច្ចការនោះនិងដោះស្រាយសំណងដោយផ្ទាល់ ឬដោយពឹងពាក់ក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងឯករាជ្យណាមួយ ដើម្បីឱ្យធ្វើជំនួស ។ ឯកសារនានាដែលក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យនោះបានបង្កើតឡើង គឺជាមូលដ្ឋានសំរាប់ធ្វើការសម្រេចទូទាត់សំណងចំពោះការខូចខាត តាមការជាក់ស្តែង ។

មាត្រា ១៩ .-

ក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងគឺជានីតិបុគ្គលឯករាជ្យពីក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ហើយមានភារកិច្ចត្រួតពិនិត្យ ផ្ទៀងផ្ទាត់ វាយតំលៃការខូចខាត ពេលមានហានិភ័យធានារ៉ាប់រងកើតឡើងនិងសម្រេចចេញនូវឯកសារស្តីពីការវាយតំលៃការខូចខាត សំរាប់ជាមូលដ្ឋានឱ្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដោះស្រាយសំណង ។ ក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងធ្វើសកម្មភាពដោយទទួលថ្លៃឈ្នួលត្រួតពិនិត្យពីក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង តាមការព្រមព្រៀងគ្នា ។

ផ្នែកទី២

ការធានារ៉ាប់រងទ្រព្យសម្បត្តិ

មាត្រា ២០ .-

ក្នុងករណីដែលអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងទទួលមរណភាព ការធានារ៉ាប់រងត្រូវធ្លាក់ទៅលើទាយាទនៃវត្ថុដែលត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ។ ទាយាទជាអ្នកទទួលមរតកបន្តនោះមានកាតព្វកិច្ចដូចអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងដែរ ។ ផ្តើមចេញពីល័ក្ខខ័ណ្ឌនេះ ទាយាទត្រូវជូនដំណឹងដល់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងពីមរណភាពនៃអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងពីខាងដើម ហើយសុំឱ្យធ្វើកិច្ចសន្យាបន្ថែមដើម្បីផ្ទេរការធានារ៉ាប់រងនោះមកឈ្មោះរបស់ខ្លួនជាផ្លូវការ ។ ប៉ុន្តែ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនិងទាយាទមានសិទ្ធិលុបជាស្ថាពរ នូវកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងពីខាងដើមនោះបាន ទៅតាមស្មារតីនៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

មាត្រា ២១ .-

ក្នុងករណីដែលវត្ថុក្នុងការធានារ៉ាប់រងត្រូវបានលក់បន្ត ការធានារ៉ាប់រងនោះអាចត្រូវបន្តទៅទៀតបាន នៅក្រោមលក្ខខ័ណ្ឌដែលម្ចាស់កម្មសិទ្ធិថ្មីបានជូនដំណឹងភ្លាមទៅក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ហើយសុំឱ្យធ្វើកិច្ចសន្យាបន្ថែម ដើម្បីផ្ទេរការធានារ៉ាប់រងមកឈ្មោះរបស់ខ្លួនជាផ្លូវការ ។

អ្នកលក់បន្តនៅតែមានកាតព្វកិច្ចបង់បុព្វលាភរ៉ាប់រងរហូត តាមកិច្ចសន្យា ប្រសិនបើគេមិនបានជូនដំណឹងពីការលក់បន្តនោះទៅក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរបស់ខ្លួន តាមរយៈលិខិតអនុសិដ្ឋ ឬ លិខិតជូនដំណឹងដែលត្រូវបញ្ជាក់តបវិញច្បាស់លាស់ពីការបានទទួលនោះទេ ។ ប៉ុន្តែក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនិងម្ចាស់កម្មសិទ្ធិថ្មី មានសិទ្ធិលុបជាស្ថាពរនូវកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងពីខាងដើម ។

មាត្រា ២២ .-

អ្នកដែលបានលក់បន្តនូវវត្ថុក្នុងការធានារ៉ាប់រង មានសិទ្ធិសុំដកយកវិញនូវបុព្វលាភរ៉ាប់រងចំនួនកៅសិបភាគរយ(៩០%)នៃទឹកប្រាក់សម្រាប់រយៈពេលដែលនៅសល់ ក្រោយពីបានជូនដំណឹងទៅក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរបស់ខ្លួន តាមរយៈលិខិតជាផ្លូវការដែលត្រូវធ្វើឡើងក្នុងរយៈពេលយ៉ាងយឺតបំផុតម្ភៃបួនម៉ោងបន្ទាប់ពីការលក់ និងប្រសិនបើម្ចាស់កម្មសិទ្ធិថ្មីមិនបានមកសុំឱ្យធ្វើកិច្ចសន្យាបន្ថែម ដើម្បីផ្ទេរកិច្ចសន្យាពីខាងដើមមកឈ្មោះរបស់ខ្លួននៅឡើយទេ។

ផ្នែកទី ៣

ការធានារ៉ាប់រងបុគ្គល

មាត្រា ២៣ .-

ប្រសិនបើអ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងបានប្រកាសអាយុមិនត្រឹមត្រូវពិតប្រាកដរបស់អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងរបស់ខ្លួន នៅក្នុងរយៈពេលតែពីរ(២) ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ ហើយបង្វិលបុព្វលាភរ៉ាប់រងជូនទៅអ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងវិញ បន្ទាប់ពីការកាត់កងជាមួយ សោហ៊ុយសំរាប់រយៈពេលធានារ៉ាប់រងកន្លងមក ។

មាត្រា ២៤ .-

ប្រសិនបើអ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងបានប្រកាសអាយុមិនត្រឹមត្រូវពិតប្រាកដរបស់អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ដើម្បីបង់បុព្វលាភរ៉ាប់រងតិចជាងបុព្វលាភរ៉ាប់រងដែលត្រូវបង់នោះ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងមានសិទ្ធិតម្រូវឱ្យបង់បន្ថែម ឬមានសិទ្ធិធ្វើសំណងការខូចខាតសមស្រប តាមសមាមាត្រនៃបុព្វលាភរ៉ាប់រងដែលបានបង់និងបុព្វលាភរ៉ាប់រងដែលត្រូវបង់ ។

មាត្រា ២៥ .-

ប្រសិនបើអ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងបានប្រកាសអាយុរបស់អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងមិនត្រឹមត្រូវពិតប្រាកដ ហើយបានបង់បុព្វលាភរ៉ាប់រងច្រើនជាងទឹកប្រាក់ដែលត្រូវបង់ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនឹងបង្វិលទឹកប្រាក់ដែលបានបង់លើសនោះ ជូនអ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងវិញ។

មាត្រា ២៦ .-

កិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងលើករណីមរណភាពត្រូវមានការយល់ព្រមជាលាយលក្ខណ៍អក្សរជាមុនពីសំណាក់អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ចំពោះទឹកប្រាក់ធានារ៉ាប់រង បើពុំនោះទេនឹងត្រូវចាត់

ទុកជាមោឃៈ ។ ប៉ុន្តែ ការធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិតដែលត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយឪពុក-ម្តាយសម្រាប់កូនជាអនីតិជននៅក្នុងបន្ទុក មិនស្ថិតក្រោមល័ក្ខខ័ណ្ឌខាងលើនេះឡើយ ។

មាត្រា ២៧ .-

បន្ទាប់ពីកិច្ចសន្យាត្រូវបានចុះហត្ថលេខារួចហើយ អ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងអាចបង់បុព្វលាភរ៉ាប់រងទាំងអស់តែមួយលើកឬច្រើនលើកបាន ជូនក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង តាមការព្រមព្រៀងគ្នា ។

ក្នុងករណីដែលកិច្ចសន្យាបានចែងល័ក្ខខ័ណ្ឌឱ្យបង់បុព្វលាភរ៉ាប់រងច្រើនលើកនោះ អ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងត្រូវបង់លើកដំបូង នៅពេលដែលកិច្ចសន្យានោះចូលជាធរមាន ហើយនឹងត្រូវបង់លើកក្រោយៗទៀតត្រឹមត្រូវទៅតាមពេលវេលាដែលបានកំណត់ ។

មាត្រា ២៨ .-

អ្នកទទួលផលនៃការធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិតត្រូវបានកំណត់ឈ្មោះជាមុន ដោយអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងឬអ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រង ។

អ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងត្រូវមានការយល់ព្រមជាមុនពីអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង នៅពេលដែលអ្នកសុំធានារ៉ាប់រងនោះជាអ្នកកំណត់ឈ្មោះអ្នកទទួលផល ។

មាត្រា ២៩ .-

អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងឬអ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងអាចកំណត់ឈ្មោះអ្នកទទួលផលតែម្នាក់ឬច្រើនអ្នកបាន ។

ប្រសិនបើអ្នកទទួលផលមានច្រើននាក់នោះ អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងឬអ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងត្រូវកំណត់ឱ្យច្បាស់លាស់នូវលំដាប់នៃផលប្រយោជន៍និងចំណែកនៃផលប្រយោជន៍របស់ម្នាក់ៗ ។

ប្រសិនបើចំណែកនៃផលប្រយោជន៍មិនត្រូវបានកំណត់ជាលំដាប់លំដោយទេនោះ អ្នកទទួលផលទាំងអស់នឹងត្រូវទទួលដោយស្មើភាពគ្នា ។

អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងឬអ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងអាចផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះអ្នកទទួលផលបាន ដោយត្រូវជូនដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដល់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរបស់ខ្លួន ។

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ក្រោយពីបានទទួលដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរស្តីពីការផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះអ្នកទទួលផលហើយ ត្រូវចុះឈ្មោះអ្នកទទួលផលថ្មីនោះ នៅលើប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រង ។

អ្នកស្នើសុំធានារ៉ាប់រងត្រូវមានការយល់ព្រមពីអ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រងជាមុន មុននឹងធ្វើការផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះអ្នកទទួលផល ។

ជំពូកទី ៣

ប្រភេទធានារ៉ាប់រងជាកាតព្វកិច្ច

ផ្នែកទី ១

ការធានារ៉ាប់រងភារៈទទួលខុសត្រូវយានយន្ត ឬការធានារ៉ាប់រងតតិយជន

មាត្រា ៣១ .-

ការធានារ៉ាប់រងតតិយជនយានយន្តមានគោលដៅសំខាន់គឺការធ្វើសំណងដល់ជនរងគ្រោះនៃគ្រោះថ្នាក់ចរាចរដែលបានទទួលរងរបួស ពិការ ស្លាប់ ឬ ខូចខាតទ្រព្យសម្បត្តិដែលបង្កឡើង ដោយយានយន្តគ្រប់ប្រភេទ ។

ប្រភេទយានយន្តដែលចាំបាច់ត្រូវមានធានារ៉ាប់រងតតិយជន រួមមាន :

- យានយន្តគ្រប់ប្រភេទដែលធ្វើអាជីវកម្មដឹកជញ្ជូនទំនិញ ដឹកជញ្ជូនអ្នកដំណើរ ដឹកជញ្ជូនភ្ញៀវទេសចរ នៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។
- យានយន្តគ្រប់ប្រភេទដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមហ៊ុន សហគ្រាស រោងចក្រ ។
- យានយន្តរបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល អង្គការអន្តរជាតិនិងសមាគមនានា ។
- ឧបករណ៍លាយស៊ីម៉ង់ត៍ដែលធ្វើចលនាផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែងដោយម៉ាស៊ីនផ្ទាល់ឬដោយអូសសណ្តោង ។
- ត្រីចក្រយានយន្តដែលប្រើប្រាស់សំរាប់ធ្វើអាជីវកម្មដឹកជញ្ជូនទំនិញ ឬដឹកអ្នកដំណើរ ។

មាត្រា ៣២ .-

កិច្ចសន្យារ៉ាប់រងទាំងឡាយដែលបានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៣១ ត្រូវចេញដោយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងណាមួយដែលបានចុះបញ្ជីត្រឹមត្រូវនិងដែលបានទទួលអាជ្ញាប័ណ្ណពីស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ច ដើម្បីធ្វើប្រតិបត្តិការនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៣៣ .-

ការធានារ៉ាប់រងតតិយជនបដិសេធមិនធ្វើសំណងចំពោះម្ចាស់យានយន្ត អ្នកបើកបរ អ្នកទទួលបន្ទុកថែទាំយានយន្តនិងអ្នករស់នៅក្នុងបន្ទុករបស់ម្ចាស់យានយន្តផ្ទាល់ ដែលបានទទួលរងរបួស ពិការ ឬស្លាប់ នៅក្នុងហេតុការណ៍នៃគ្រោះថ្នាក់ចរាចរឡើយ ។ អ្នកទាំងអស់ខាងលើនេះត្រូវមានប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងដោយឡែកទៀត ។

មាត្រា ៣៤ .-

ពេលមានគ្រោះថ្នាក់ចរាចរកើតឡើង ម្ចាស់យានយន្តឬអ្នកបើកបរត្រូវជូនដំណឹងភ្លាម តាមគ្រប់មធ្យោបាយ ដល់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ។ ក្រៅពីនោះ ត្រូវសហការផ្តល់ពត៌មាននិងផ្តល់ឯកសារ ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងហេតុការណ៍គ្រោះថ្នាក់ ដើម្បីឱ្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដោះស្រាយសំណងតាមការជាក់ស្តែងបានឆាប់រហ័ស ។

មាត្រា ៣៥ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដែលធានាភារៈទទួលខុសត្រូវយានយន្តប្រកបអាជីវកម្ម តាមផ្លូវគោក ត្រូវដោះស្រាយសំណងជូនជនរងគ្រោះឱ្យបានឆាប់រហ័សបំផុត តាមនីតិវិធីដូចខាងក្រោម :

១-តតិយជនទាំងឡាយដែលបានអនុវត្តត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ចរាចរ ហើយបានទទួលរងគ្រោះដល់រូបរាងកាយឬទ្រព្យសម្បត្តិ ដោយសារយានយន្តប្រកបអាជីវកម្មលើផ្លូវគោកបង្កឡើង សុទ្ធតែត្រូវបានក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងធ្វើសំណង ចំពោះរាល់ការខូចខាតអន្តរាយ នោះឱ្យទាន់ពេលវេលា និងសមស្រប ទៅតាមកម្រិតនៃការខូចខាត ។

២- ភាគីទាំងអស់ត្រូវព្យាយាមឱ្យមានការស្រុះស្រួលគ្នា ដោយធ្វើការបញ្ជាក់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ អំពីការព្រមព្រៀងលើមូលហេតុគ្រោះថ្នាក់ និងបំពេញរបាយការណ៍ស្តីពីគ្រោះថ្នាក់នោះឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ និងសមស្រប ។

៣- បើគ្មានការព្រមព្រៀងគ្នាទេ ភាគីទាំងអស់ត្រូវទាក់ទងឱ្យមានអន្តរាគមន៍ ពីនគរបាលចរាចរ ដើម្បីឱ្យធ្វើកំណត់ហេតុអង្កេតគ្រោះថ្នាក់និងប្លង់គ្រោះថ្នាក់ ។ ផ្អែកលើមូលដ្ឋាននៃឯកសារទាំងពីរនេះ ភាគីទាំងអស់ត្រូវពិភាក្សាគ្នាលើការធ្វើសំណង។ ក្នុងករណីដែលគ្រោះថ្នាក់កើតឡើងនៅមូលដ្ឋានដាច់ស្រយាលដែលគ្មាននគរបាលចរាចរដើងគោកឈរជើងទេនោះ ម្ចាស់យានយន្ត ឬអ្នកបើកបរត្រូវទាក់ទងជាមួយរដ្ឋអំណាចមូលដ្ឋានដែលមានសមត្ថកិច្ច ដើម្បីឱ្យបញ្ជាក់លើរបាយការណ៍គ្រោះថ្នាក់នោះ ។

៤- ប្រសិនបើភាគីទាំងអស់នៅតែមិនអាចស្រុះស្រួលគ្នាបានទៀតនោះ ទើបភាគីដែលមិនសុខចិត្ត អាចប្តឹងទៅតុលាការនៅតំបន់កើតហេតុ ដើម្បីឱ្យដោះស្រាយតាមផ្លូវច្បាប់ ។

មាត្រា ៣៦ .-

ក្នុងខណៈដែលមានតម្រូវការពីក្រុមអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ម្ចាស់យានយន្តនីមួយៗត្រូវបង្ហាញវិញ្ញាបនបត្រធានារ៉ាប់រង ។

មាត្រា ៣៧ .-

ម្ចាស់យានយន្តប្រកបអាជីវកម្មដែលមានការធានារ៉ាប់រងតតិយជនរួចហើយ ត្រូវបិទលតាប័ត្រដែលក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងចេញឱ្យ នៅកញ្ចក់យានយន្តផ្នែកខាងមុខ ។

មាត្រា ៣៨ .-

ការធានារ៉ាប់រងផ្លូវទឹក និងផ្លូវអាកាសនឹងត្រូវកំណត់ក្នុងអនុក្រឹត្យដោយឡែក ។

ផ្នែកទី ២

ការធានារ៉ាប់រងការដ្ឋាន

មាត្រា ៣៩ .-

ការធានារ៉ាប់រងភារៈទទួលខុសត្រូវការដ្ឋាន មានសារៈសំខាន់ក្នុងកិច្ចការពារផលប្រយោជន៍របស់តតិយជនទាំងឡាយដែលរស់នៅជុំវិញការដ្ឋាន ឬធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ឬក្បែរការដ្ឋាន ។ គ្រោះថ្នាក់ទាំងឡាយ ទោះបីដល់រូបរាងកាយក្ដី ឬចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិក្ដី របស់តតិយជន ដែលត្រូវបានបង្កឡើងដោយសកម្មភាពរបស់ការដ្ឋាន សុទ្ធតែស្ថិតនៅក្នុងភារៈទទួលខុសត្រូវរបស់ម្ចាស់ការដ្ឋាន អ្នកម៉ៅការ ឬអ្នកម៉ៅការបន្ត ។

មាត្រា ៤០ .-

ប្រភេទការដ្ឋានដែលចាំបាច់ត្រូវមានការធានារ៉ាប់រងលើភារៈទទួលខុសត្រូវ រួមមានការដ្ឋានសាងសង់ ជួសជុល តម្លើង ទាំងអស់ ដែលទទួលខុសត្រូវដោយសហគ្រិន អ្នកម៉ៅការ ឬអ្នកម៉ៅការបន្ត លើកលែងតែនីតិបុគ្គលនៃនីតិសាធារណៈដែលទទួលបន្ទុកការងារសាងសង់ ជួសជុល ឬតម្លើង ដើម្បីជាផលប្រយោជន៍សាធារណៈ ។ ការលើកលែងទាំងមូលឬមួយផ្នែកអាចយល់ព្រមបានដោយក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ដែលអះអាងថាអាចមានលទ្ធភាពជួសជុលសងបានឆាប់រហ័សនិងគ្រប់គ្រាន់ នូវការខូចខាតទាំងឡាយ ។ រីឯការសាងសង់ឬជួសជុលកែលំអតូច តាចដែលមិនតម្រូវឱ្យមានការអនុមតិលើគំរោងប្លង់ពី ស្ថាប័នមានសមត្ថកិច្ចទេនោះ គឺត្រូវបានលើកលែង ។

មាត្រា ៤១ .-

ប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងដែលចែងនៅក្នុងមាត្រា ៤០ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវចេញដោយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងណាមួយដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណនិងដែលបានចុះបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មត្រឹមត្រូវ ដើម្បីធ្វើប្រតិបត្តិការនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

ផ្នែកទី ៣

ការធានារ៉ាប់រងការដឹកជញ្ជូនអ្នកដំណើរ

មាត្រា ៤២ .-

ការធានារ៉ាប់រងការដឹកជញ្ជូនអ្នកដំណើរមានសារៈសំខាន់ ដើម្បីការពារសិទ្ធិនិងផល

ប្រយោជន៍របស់អ្នកធ្វើដំណើរ តាមមធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនអ្នកដំណើរនានា ។ ការធានារ៉ាប់រងប្រភេទនេះ តម្រូវឱ្យម្ចាស់មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនគោរពតាមបទដ្ឋាននៃការដឹកជញ្ជូន ពោលគឺមិនត្រូវផ្ទុកមនុស្សលើសពីចំនួនកៅអីដែលអនុញ្ញាត និងតម្រូវឱ្យថែទាំមធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនរបស់ខ្លួនឱ្យបានល្អជាប្រចាំ ។

មាត្រា ៤៣ .-

មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនគ្រប់ប្រភេទដែលមានលិខិតអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើអាជីវកម្មដឹកជញ្ជូនអ្នកដំណើរនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវតែមានការធានារ៉ាប់រងលើភារៈទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្នកដំណើរតាមមធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនរបស់ខ្លួន ។

មាត្រា ៤៤ .-

ការធានារ៉ាប់រងដែលបានចែងនៅមាត្រា ៤៣ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវបានចេញប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រង ដោយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណ និងដែលបានចុះបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មត្រឹមត្រូវដើម្បីធ្វើប្រតិបត្តិការនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៤៥ .-

ពេលមានគ្រោះថ្នាក់កើតឡើងពាក់ព័ន្ធនឹងអ្នកដំណើរ នៅពេលឡើងជិះ ពេលកំពុងជិះ ក៏ដូចពេលចុះពីមធ្យោបាយធ្វើដំណើរ អ្នកបើកបរឬម្ចាស់មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនត្រូវរាយការណ៍ដល់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរបស់ខ្លួនភ្លាម ទន្ទឹមនឹងនោះ ក៏ត្រូវរិះរកគ្រប់វិធីដើម្បីជួយសង្គ្រោះជនរងគ្រោះ ។

ជំពូកទី ៤

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រង

ផ្នែកទី ១

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង

មាត្រា ៤៦ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងទាំងអស់មិនអាចធ្វើអាជីវកម្មនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាបានទេ ប្រសិនបើក្រុមហ៊ុននោះ :

១-មិនមានអាជ្ញាប័ណ្ណដែលចេញដោយ :

ក- រាជរដ្ឋាភិបាលតាមសំណើរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ក្នុងករណីជាក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរបស់រដ្ឋ ឬក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងចំរុះរវាងរដ្ឋនិងឯកជន ដែលក្នុងនោះ រដ្ឋមានភាគហ៊ុនយ៉ាងតិចហាសិបមួយ (៥១) ភាគរយ ។

ខ- ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ក្នុងករណីជាក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងឯកជន ។

២-មិនបានចុះបញ្ជីសំរាប់ប្រភេទធានារ៉ាប់រងណាមួយដូចមានចែងនៅមាត្រា ៤៥ នៃច្បាប់ ស្តីពីការធានារ៉ាប់រង ។

មាត្រា ៤៧ .-

ដើម្បីបានអាជ្ញាប័ណ្ណសំរាប់ធ្វើអាជីវកម្មធានារ៉ាប់រង នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងទាំងអស់ត្រូវដាក់ពាក្យស្នើសុំមកក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។

នៅពេលដាក់ពាក្យនេះ អ្នកស្នើសុំត្រូវផ្តល់ឯកសារដូចតទៅ :

១- ពាក្យសុំជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដែលក្នុងនោះមានបញ្ជាក់ពីប្រភេទអាជីវកម្មដើមទុនចុះបញ្ជី និងវិសាលភាពអាជីវកម្មរបស់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដែលនឹងត្រូវបង្កើតឡើងនោះ ។

២- លក្ខន្តិកៈរបស់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដែលនឹងដំណើរការ ។

៣- របាយការណ៍សេដ្ឋកិច្ចហិរញ្ញវត្ថុប៉ាន់ស្មាននៃបីការិយបរិច្ឆេទដំបូង ។

៤- បញ្ជីរាយនាមសមាជិកភាគហ៊ុន និងភាគហ៊ុនរបស់សមាជិកម្នាក់ៗ ។

៥- ជីវប្រវត្តិសង្ខេបរបស់អ្នកដឹកនាំ និងអ្នកគ្រប់គ្រងសំខាន់ៗ ដែលនឹងត្រូវតែងតាំង និង លិខិតថ្កោលទោសនៃបុគ្គលទាំងនោះ ។

៦- គោលការណ៍ និងគំរោងធ្វើប្រតិបត្តិការ ។

៧- ពត៌មានស្តីអំពីទីកន្លែងនានា ដែលក្រុមហ៊ុនកំណត់យកសំរាប់ធ្វើអាជីវកម្ម ។

៨- គំរូប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រង កិច្ចសន្យាបន្ថែម និងលិខិតបោះពុម្ពដែលសំរាប់ចែកផ្សាយ ដល់សាធារណជន ឬ សំរាប់ផ្សព្វផ្សាយ ទៅតាមប្រភេទប្រតិបត្តិការនីមួយៗ ។

៩- ឯកសារចាំបាច់ផ្សេងៗទៀតដែលតម្រូវដោយក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ទៅតាមប្រភេទអាជីវកម្មធានារ៉ាប់រងនីមួយៗ ។

មាត្រា ៤៨ .-

រាល់ពាក្យស្នើសុំអាជ្ញាប័ណ្ណរបស់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងបរទេសត្រូវមានភ្ជាប់តាម ជាបន្ថែមពីលើឯកសារនៃចំណុច ទី១ ដល់ទី ៩ នៃមាត្រា ៤៧ ខាងលើ នូវឯកសារនិងពត៌មានផ្សេងទៀតដូចតទៅ :

១- តារាងតុល្យការ និងរបាយការណ៍លទ្ធផលនៃ ៣ ការិយបរិច្ឆេទចុងក្រោយ ។

២- ការតែងតាំងរូបវន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គលដែលមានគុណភាពជាអាណត្តិគាហក ។

៣- ទីកន្លែងក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដែលក្រុមហ៊ុនបរទេសនោះមានសំណូមពរបោះទីតាំងរបស់ខ្លួន ។

៤- សេចក្តីបកប្រែវិញ្ញាបនប័ត្រចេញដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃប្រទេសដើម ដែលបញ្ជាក់ថាក្រុមហ៊ុននោះបានធ្វើសកម្មភាពស្របច្បាប់ ។

មាត្រា ៤៩ .-

អាជ្ញាប័ណ្ណដំបូងដែលត្រូវបានផ្តល់ជូនក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងគ្រប់ប្រភេទ មានសុពលភាពសំរាប់រយៈពេលប្រាំ (៥) ឆ្នាំ គិតចាប់ពីថ្ងៃចេញឱ្យប្រើប្រាស់ ។ រីឯអាជ្ញាប័ណ្ណឱ្យបន្តអាជីវកម្មមានសុពលភាពសំរាប់រយៈពេលបី (៣) ឆ្នាំ គិតចាប់ពីថ្ងៃចេញឱ្យដូចគ្នា ។ អាជ្ញាប័ណ្ណនេះ មិនអាចផ្ទេរ ឬលក់បានឡើយ ។

មាត្រា ៥០ .-

មុនពេលដែលអាជ្ញាប័ណ្ណអស់សុពលភាព ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងសាមីត្រូវដាក់ពាក្យស្នើសុំបន្តឡើងវិញ នៅក្នុងរយៈពេលមួយខែយ៉ាងយឺតបំផុត មកក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។ នៅក្នុងរយៈពេលនេះ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនោះនៅតែមានសិទ្ធិធ្វើសកម្មភាព រហូតដល់ថ្ងៃដែលក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុពិនិត្យនិងសំរេចផ្តល់អាជ្ញាប័ណ្ណថ្មី ឬផ្អាកអាជីវកម្មដោយប្រការណាមួយ ។

មាត្រា ៥១ .-

ក្នុងករណីមានការក្លែងបន្លំឯកសារ ឬផ្ដល់ពត៌មានមិនពិត ពាក់ព័ន្ធដល់ការស្នើសុំអាជ្ញាប័ណ្ណដំបូងឬសុំបន្តអាជ្ញាប័ណ្ណឡើងវិញ ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុមានសិទ្ធិបដិសេធការពិនិត្យ ផ្អាកសកម្មភាព និង/ឬដកហូតអាជ្ញាប័ណ្ណជាស្ថាពរ រហូតដល់ប្ដឹងទៅតុលាការតាមកំហុសជាក់ស្ដែង ចំពោះសាមីក្រុមហ៊ុនជាម្ចាស់សំណើ ។

មាត្រា ៥២ .-

ការបង់ប្រាក់សំរាប់ថ្លៃចេញអាជ្ញាប័ណ្ណដំបូងនិងអាជ្ញាប័ណ្ណបន្តឡើងវិញត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ៥៣ .-

អនុលោមតាមមាត្រា ៤៨ នៃច្បាប់ស្ដីពីការធានារ៉ាប់រង ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដែលបង្កើតឡើងតាមច្បាប់ក្នុងស្រុកនិងសាខាក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងបរទេសនីមួយៗ មុននឹងធ្វើសកម្មភាព ត្រូវបង្ហាញភស្តុតាងអំពីការបានបង់ប្រាក់ជំរះដើមទុនឬការបានទទួលទាយជ្ជទានដើមទុនលើកដំបូងរបស់ខ្លួន ធ្វើយ៉ាងណាឱ្យធានាបាននូវកាតព្វកិច្ចនៃការបានបង់ប្រាក់ដំកល់ក្នុងគណនីពិសេស នៅរតនាគារជាតិ និងការបានរក្សាទុកនូវចំនួនប្រាក់កំរិតសាធនភាព ក្នុងគណនីដោយឡែក នៅធនាគារពាណិជ្ជ ដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណពីធនាគារជាតិនៃកម្ពុជា និងនៅក្រោមល័ក្ខខ័ណ្ឌមួយចំនួន គឺ :

១- អំពីប្រាក់កំរិតសាធនភាព:

ក- ត្រូវកំរិតទៅតាមប្រភេទក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនីមួយៗ ដូចមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៥៦ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

ខ- នៅពេលណាដែលប្រាក់កំរិតសាធនភាពនេះត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅសល់ក្រោមកំរិតជាផ្លូវការ សាមីក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងត្រូវបំពេញបង្គ្រប់វិញ នៅក្នុងរយៈពេលយ៉ាងយឺតបំផុត ៣០ ថ្ងៃ គិតចាប់ពីថ្ងៃបានទទួលសេចក្ដីបង្គាប់ជាថ់ខាតរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ហើយប្រសិនបើពុំអនុវត្តបានដូច្នោះទេ សាមីក្រុមហ៊ុនត្រូវទទួលរងទណ្ឌកម្មតាមមាត្រា ៥៣ នៃច្បាប់ស្ដីពីការធានារ៉ាប់រង ។

២- អំពីប្រាក់ដំកល់

ᥒᥔ

ក- ត្រូវមានចំនួនយ៉ាងតិចស្មើនឹង ១០% នៃដើមទុនចុះបញ្ជី ។

ខ- ត្រូវបានរក្សាទុកជាអចិន្ត្រៃយ៍ក្នុងគណនីនៅរតនាគារជាតិ រហូតដល់បានបញ្ចប់ជាស្ថាពរនូវសកម្មភាពរបស់ក្រុមហ៊ុន ។

គ- មិនអាចត្រូវរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងសាច់ប្រាក់ងាយស្រួល ដើម្បីគណនាភាពគ្រប់គ្រាន់នៃប្រាក់កិរិតសាធនភាព ដែលចែងនៅក្នុងចំណុច ១ នៃមាត្រា ៥៣ នេះបានឡើយ ។

ឃ- នៅពេលដែលប្រាក់ដិកល់នេះមានចំនួនតិចជាងកិរិតផ្លូវការ ដោយប្រការណាមួយ សាមីក្រុមហ៊ុនត្រូវបំពេញបង្គ្រប់វិញ នៅក្នុងរយៈពេល ៣០ ថ្ងៃ យ៉ាងយឺតបំផុត គិតចាប់ពីថ្ងៃបានទទួលសេចក្ដីបង្គាប់ដាច់ខាតរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ហើយប្រសិនបើពុំអនុវត្តបានដូច្នោះទេ សាមីក្រុមហ៊ុនត្រូវរងទណ្ឌកម្មតាមមាត្រា ៥៣ នៃច្បាប់ស្ដីពីការធានារ៉ាប់រង ។

៣- អំពីប្រាក់បំរើសកម្មភាពចរន្ត :

ក- ត្រូវស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រង និងការប្រើប្រាស់ផ្ទាល់របស់សាមីក្រុមហ៊ុន រាប់បញ្ចូលទាំងចំណូលបុព្វលាភរ៉ាប់រងផង ។

ខ- នៅពេលប្រើប្រាស់ប្រាក់នេះលើប្រតិបត្តិការធានារ៉ាប់រងមិនគ្រប់គ្រាន់ ទើបសាមីក្រុមហ៊ុនអាចប្រើប្រាស់ប្រាក់កិរិតសាធនភាពបន្ថែមទៀតបាន ។

មាត្រា ៥៤ .-

ដោយឡែក ចំពោះសាខានៃក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងបរទេសដែលបោះទីតាំងនិងធ្វើសកម្មភាពនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ក្រុមហ៊ុនមេត្រូវដាក់មកនូវសំណុំបែបបទសុំបើកសាខារបស់ខ្លួន ជូនមកក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ដូចខាងក្រោម :

១- លក្ខន្តិកៈមានវិញ្ញាបនកម្ម ពីអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃប្រទេសដើម ។

២- សេចក្ដីសំរេចស្របតាមលក្ខន្តិកៈស្ដីពីការបើកសាខានៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

៣- លិខិតអនុញ្ញាតពីអាជ្ញាធរអាណាព្យាបាលនៃប្រទេសដើម ស្ដីពីការអនុញ្ញាតឱ្យសាមីក្រុមហ៊ុនបើក សាខានៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

៤- សេចក្ដីសំរេចតែងតាំងបុគ្គលមានគុណវុឌ្ឍិ ដើម្បីឱ្យដឹកនាំសាខានៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

៥-របាយការណ៍ហិរញ្ញវត្ថុនៃបីការិយបរិច្ឆេទចុងក្រោយ ដោយមានវិញ្ញាបនកម្ម ពីសវនករឯករាជ្យនៃប្រទេសដើម ។

៦- លិខិតថ្កោលទោសចេញដោយប្រទេសដើម និងជីវប្រវត្តិសង្ខេបរបស់បុគ្គលដឹក នាំសាខានៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

៧- ឯកសារចាំបាច់ផ្សេងៗទៀតដែលតម្រូវដោយក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ទៅតាមប្រភេទអាជីវកម្មនីមួយៗ ។

មាត្រា ៥៥ .-

ប្រាក់ដិកល់ដែលចែងនៅមាត្រា ៥៣ មាត្រា ៨៥ និងមាត្រា ៨៦ នៃអនុក្រឹត្យនេះ អាចជារូបិយប័ណ្ណឬប្រាក់រៀលនិង/ឬជាលិខិតធានារបស់រាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៥៦ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងគ្រប់ប្រភេទត្រូវមានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់ សំរាប់ធានាក៏រិតសាធនភាព ។ ក៏រិតសាធនភាពគឺជាមូលនិធិនៅទំនេរត្រៀមដោះស្រាយហានិភ័យដែលកើតឡើងជាយថាហេតុ ឬដោះស្រាយសំណងដែលមានបរិមាណលើសពីមូលនិធិបំរុង ដែលក្រុមហ៊ុនបានបង្កើតឡើងតាមរយៈបុព្វលាភរ៉ាប់រង ។ ក៏រិតសាធនភាពនេះត្រូវបានកំណត់ជាអប្បបរមាទៅតាមសារៈសំខាន់នៃប្រភេទក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនីមួយៗដូចខាងក្រោម :

១- ក្នុងករណីដែលក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងធ្វើប្រតិបត្តិការលើប្រភេទធានារ៉ាប់រង អាយុជីវិត ឬប្រភេទធានារ៉ាប់រងទូទៅ :

ក- ក្នុងឆ្នាំដំណើរការដំបូង :.......................................ត្រូវមាន :៥០% នៃដើមទុនចុះបញ្ជីតាមច្បាប់

ខ- នៅពេលចំណូលបុព្វលាភរ៉ាប់រងសរុបដកចេញបុព្វលាភរ៉ាប់រងបន្តសរុបប្រចាំឆ្នាំមុននៅសល់ស្មើ ឬទាបជាង ៦៦.៥០០ លានរៀល :........................ត្រូវមាន:១៣.៣០០ លានរៀល

គ- នៅពេលចំណូលបុព្វលាភរ៉ាប់រងសរុបដកចេញនូវបុព្វលាភរ៉ាប់រងបន្តសរុបប្រចាំឆ្នាំមុនមានចំនួនពី ៦៦.៥០០ លានរៀល ដល់ ៣៣២.៥០០ លានរៀល :...................................ត្រូវមាន:២០%

នៃចំណូលបុព្វលាភរ៉ាប់រងសរុបឆ្នាំមុន

ឃ- នៅពេលបុព្វលាភរ៉ាប់រងសរុបដកចេញនូវបុព្វលាភរ៉ាប់រងបន្តសរុប ប្រចាំឆ្នាំមុនមានចំនួនលើសពី ៣៣២.៥០០ លានរៀល ត្រូវមាន : ៦៦.៥០០ លានរៀល បូកនឹង ១០% នៃចំណែកបុព្វលាភដែល លើសពី ៣៣២.៥០០ លានរៀល

២- ក្នុងករណីដែលក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងធ្វើប្រតិបត្តិការលើប្រភេទធានារ៉ាប់រង អាយុជីវិតនិងទូទៅនោះ ចំនួនទឹកប្រាក់កំរិតសាធនភាពនៅក្នុងចំណុច ១ នៃមាត្រានេះត្រូវមានមិនតិចជាង២៦.៦០០លានរៀលឡើយ ទោះនៅក្នុងករណីណាក៏ដោយ ។

មាត្រា ៥៧ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរបស់រដ្ឋ ត្រូវមានការយល់ព្រមជាមុនពីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ប្រសិនបើក្រុមហ៊ុននោះមានអាជ្ញាប័ណ្ណរួច ហើយមានបំណង :

១- ផ្លាស់ប្តូរប្រភេទធានារ៉ាប់រង ។

២- ផ្លាស់ប្តូរដើមទុនចុះបញ្ជី ។

៣- ផ្លាស់ប្តូរទីស្នាក់ការ ឬ ទីកន្លែងសាខារបស់ក្រុមហ៊ុន ។

៤- កែសំរួលវិសាលភាពអាជីវកម្ម ។

៥- បំបែក ឬ បញ្ចូលក្រុមហ៊ុន ។

៦- ផ្លាស់ប្តូរសមាជិកដែលមានភាគហ៊ុនលើសពី ១០% នៃដើមទុនរបស់ក្រុមហ៊ុន ។

៧-កែប្រែឬផ្លាស់ប្តូរល័ក្ខខ័ណ្ឌផ្សេងៗទៀតដែលក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ បានកំណត់ ។

ក្នុងករណីដែលមានបំណងធ្វើការផ្លាស់ប្តូរប្រធានក្រុមប្រឹក្សាភិបាល ឬអគ្គនាយករបស់ខ្លួន ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងត្រូវរាយការណ៍ទៅក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ដើម្បីធ្វើការពិនិត្យល្អិតល្អន់លើលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់បុគ្គលដែលនឹងត្រូវកាន់តំណែងជំនួស ។

មាត្រា ៥៨.-

ការបង្កើតសាខាឬការិយាល័យតំណាងរបស់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរដ្ឋដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណរួចហើយ នៅតាមតំបន់នានាក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវមានការយល់ព្រមពីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុជាមុន ។

មាត្រា ៥៩ .-

វិសាលភាពអាជីវកម្មនៃក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងរួមមាន :

១- ការធានារ៉ាប់រងទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលរាប់បញ្ចូលទាំងអាជីវកម្មធានារ៉ាប់រងលើការខូចខាតបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិ ការធានារ៉ាប់រងលើភារៈទទួលខុសត្រូវ ការធានារ៉ាប់រងលើការសាងសង់ ការតម្លើង ការដឹកជញ្ជូនតាមផ្លូវគោក ផ្លូវអាកាស ផ្លូវសមុទ្រ ការធានារ៉ាប់រងលើការធ្វើដំណើរ លើតួនាវា លើតួយន្តហោះ និងការធានារ៉ាប់រងឥណទានពាណិជ្ជកម្ម។

២- ការធានារ៉ាប់រងបុគ្គល ដែលរាប់បញ្ចូលទាំងអាជីវកម្មធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិត ធានារ៉ាប់រងសុខភាព និងធានារ៉ាប់រងលើគ្រោះថ្នាក់ដល់បុគ្គលទាំងឡាយ ។

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងទាំងអស់អាចធ្វើសកម្មភាពធានារ៉ាប់រងបានតែនៅក្នុងដែនវិសាលភាពដែលមានចែងក្នុងអាជ្ញាប័ណ្ណតែប៉ុណ្ណោះ លើកលែងតែប្រភេទធានារ៉ាប់រងលើគ្រោះថ្នាក់និងគ្រោះថ្នាក់ពលកម្មដែលក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងទាំងអស់អាចធ្វើសកម្មភាពបានដូចគ្នា ។

មាត្រា ៦០ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងទាំងអស់អាចធ្វើប្រតិបត្តិការលើការធានារ៉ាប់រងបន្តបាន សំរាប់ :

១- ការធានារ៉ាប់រងបន្តចេញ និង

២- ការធានារ៉ាប់រងបន្តចូល ។

មាត្រា ៦១ .-

ការរក្សាទុកបុព្វលាភរ៉ាប់រង សំរាប់ឆ្នាំប្រតិបត្តិការនីមួយៗរបស់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដែលធ្វើសកម្មភាពផ្នែកធានារ៉ាប់រងទ្រព្យសម្បត្តិ មិនអាចឱ្យលើសពីគុណបួន(៤)ដងនៃការបញ្ចូលគ្នានៃដើមទុនដែលកំពុងមានបច្ចុប្បន្ននិងមូលនិធិបំរុងឡើយ ។ ចំណែកដែលលើសនឹងត្រូវធ្វើការធានារ៉ាប់រងបន្ត ។

មាត្រា ៦២ .-

ការទទួលខុសត្រូវសំរាប់ឯកត្តាហានិភ័យនីមួយៗ របស់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដែលមានន័យថាជាការទទួលខុសត្រូវនៃការខូចខាតជាអតិបរមាបង្កឡើងដោយគ្រោះថ្នាក់នីមួយៗ មិនអាចលើសពីដប់

(១០)ភាគរយនៃការបញ្ចូលគ្នានៃដើមទុនដែលកំពុងមានបច្ចុប្បន្ននិងមូលនិធិបំរុងរបស់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងឡើយ ។ ចំណែកដែលលើស ប្រសិនបើមាន នឹងត្រូវធ្វើការធានារ៉ាប់រងបន្ត ។

មាត្រា ៦៣ .-

នៅពេលដែលក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងណាមួយមានតម្រូវការធានារ៉ាប់រងបន្តចេញ គឺត្រូវផ្តល់អាទិភាពជាមុន ចំពោះក្រុមហ៊ុនទាំងឡាយដែលធ្វើប្រតិបត្តិការនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៦៤ .-

ចំពោះកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងទាំងឡាយដែលមានទឹកប្រាក់ធានារ៉ាប់រងសរុបស្មើ ឬទាបជាងប្រាំរយពាន់(៥០០.០០០) ដុល្លារអាមេរិក ត្រូវតែធ្វើការធានារ៉ាប់រងបន្តជាមួយ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងទាំងឡាយនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា លើកលែងតែកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិត ។

មាត្រា ៦៥ .-

នៅក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយ(៦)ខែគិតចាប់ពីថ្ងៃបានទទួលអាជ្ញាប័ណ្ណ ប្រសិនបើសាមីក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងមិនបានធ្វើការចុះបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មទៅតាមច្បាប់ ដោយគ្មានមូលហេតុដែលអាចទទួលស្គាល់បានទេ អាជ្ញាប័ណ្ណរបស់ខ្លួននឹងត្រូវអស់សុពលភាពជាស្វ័យប្រវត្តិ ។

មាត្រា ៦៦ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងទាំងអស់ដែលបានទទួលអាជ្ញាប័ណ្ណឱ្យធ្វើប្រតិបត្តិការនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ត្រូវប្រើប្រាស់មូលនិធិបំរុងរបស់ខ្លួនដែលចែងនៅមាត្រា៥៦នៃអនុក្រឹត្យនេះ យ៉ាងតិចបំផុតចំនួនចិតសិបប្រាំភាគរយ (៧៥%) ជារៀងរាល់ឆ្នាំ សំរាប់ធ្វើវិនិយោគឡើងវិញ នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៦៧ .-

លើកលែងតែក្នុងអាជីវកម្មធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិត ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងទាំងអស់ត្រូវធ្វើការធានារ៉ាប់រងបន្តទៅក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងបន្តរបស់រដ្ឋចំនួនម្ភៃភាគរយ (២០%) យ៉ាងតិច នៃសេវាកម្ម

ធានារ៉ាប់រង ដែលក្រុមហ៊ុននោះបានចុះកិច្ចសន្យាតាមអត្រាបុព្វលាភរ៉ាប់រងទាបបំផុតរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ដែលចែងនៅមាត្រា ៨៥ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ។

មាត្រា ៦៨ .-

កាលបើពិនិត្យឃើញថា ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងណាមួយស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពមិនអាចផ្តល់ការធានាគ្រប់គ្រាន់ចំពោះកិច្ចសន្យារបស់ខ្លួនឬមិនអាចរ៉ាប់រងបានទូវទំហំហានិភ័យដែលនឹងអាចកើតឡើងទេ ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុត្រូវក្រើនរំលឹកជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ និងបង្គាប់ដាច់ខាតឱ្យសាមីក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងកសាងកម្មវិធីហិរញ្ញវត្ថុច្បាស់លាស់ សំរាប់ស្តារក្រុមហ៊ុនរបស់ខ្លួនឱ្យមានប្រក្រតីភាពឡើងវិញ ។ ប្រសិនបើនៅតែគ្មានលទ្ធភាពស្តារបានតាមសេចក្តីបង្គាប់ដាច់ខាតខាងលើនេះទេ ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុមានសិទ្ធិហាមឃាត់ក្រុមហ៊ុនសាមីប្រើប្រាស់ទ្រព្យសកម្មរបស់ខ្លួន នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជារហូតដល់មានការដោះស្រាយបានជាស្ថាពរ ។

មាត្រា ៦៩ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងទាំងឡាយ ក្រោយពីមានការយល់ព្រមពីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុអាចផ្ទេរលើតម្លៃសរុបឬមួយភាគនៃសំពៀតប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងមិនទាន់អស់សុពលភាព ដែលខ្លួនកាន់កាប់តាមកិច្ចសន្យាផ្តល់សេវាធានារ៉ាប់រង ទៅឱ្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងណាមួយឬច្រើនទៀតដែលស្រុះស្រួលទទួលយក ។

មាត្រា ៧០ .-

ប្រសិនបើក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិតណាមួយត្រូវបានរំលាយ ឬត្រូវបានប្រកាសធនក្ស័យស្របតាមច្បាប់ នោះកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិតនិងមូលនិធិបំរុងនៅក្នុងការកាន់កាប់របស់ខ្លួន ត្រូវផ្ទេរទៅឱ្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិតផ្សេងទៀត ។ ក្នុងករណីដែលសាមីក្រុមហ៊ុនគ្មានលទ្ធភាពអនុវត្តវិធានការនេះបាន ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុត្រូវចង្អុលបង្ហាញឈ្មោះក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិតណាមួយ ឬច្រើនផ្សេងទៀត ដើម្បីឱ្យទទួលកិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងទាំងនោះជាបន្ត ។

មាត្រា ៧១ .-

អាជ្ញាប័ណ្ណដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រងនិងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រង អាចនឹងត្រូវដកហូតមកវិញបានគ្រប់ពេលវេលា កាលបើក្រុមហ៊ុននិមួយៗនោះ :

- មិនបានបំពេញគ្រប់គ្រាន់នូវល័ក្ខខ័ណ្ឌដែលតំរូវឱ្យអនុវត្តតាម
- មិនអាចធ្វើឱ្យបានសំរេចក្នុងរយៈពេលដែលបានយល់ព្រមចំពោះវិធានការគ្រោងទុកទាំងឡាយ តាមកម្មវិធីកែតម្រង់ឡើងវិញ
- ឬមួយមានការខ្វះខាតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការបំពេញកាតព្វកិច្ច ដែលតម្រូវដោយបទបញ្ញាជាធរមាន ។

សាខាក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងបរទេស ដែលកំពុងធ្វើសកម្មភាពនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា មានកាតព្វកិច្ចផ្តល់ជូនក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុទាន់ពេល នូវពត៌មានសំខាន់ៗដែលពាក់ព័ន្ធដល់ការប្រែប្រួលដើមទុន សមាសភាពអ្នកចូលហ៊ុន និងធនក្ស័យនៃក្រុមហ៊ុនមេរបស់ខ្លួននៅបរទេស ។

ក្នុងករណីដែលមានការដកហូតអាជ្ញាប័ណ្ណពីក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងមេនៅបរទេស ដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុត្រូវធ្វើការដកហូតអាជ្ញាប័ណ្ណដែលបានចេញឱ្យសាខារបស់ក្រុមហ៊ុនមេនោះ នៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាជាបន្ទាន់ភ្លាមដែរ ដើម្បីដាក់ឱ្យធ្វើការជំរះបញ្ជីបិទសាខានោះទៅតាមច្បាប់ ។

រាល់សេចក្តីសំរេចដកហូតអាជ្ញាប័ណ្ណ ឬផ្អាកសកម្មភាពត្រូវតែបញ្ជាក់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរអំពីមូលហេតុឱ្យបានច្បាស់លាស់ទៅសាមីក្រុមហ៊ុនមេ ។ សេចក្តីសំរេចដែលប្រកាសដកហូតអាជ្ញាប័ណ្ណត្រូវប្រកាសផ្សាយជាសាធារណៈក្នុងរាជកិច្ច ។

មាត្រា ៧២ .-

សេចក្តីសំរេចដកហូតអាជ្ញាប័ណ្ណជាស្ថាពរពីក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងគ្រប់ប្រភេទ នឹងនាំទៅដល់ការរំលាយក្រុមហ៊ុននោះតាមផ្លូវច្បាប់ ។

មាត្រា ៧៣ .-

ក្រៅពីត្រូវអនុវត្តតាមច្បាប់ស្តីពីការធានារ៉ាប់រង ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងគ្រប់ប្រភេទ រាប់

បញ្ចូលទាំងសាខាក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងបរទេសផង ក៏ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយស្តីពីការគ្រប់គ្រងក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្ម ការគ្រប់គ្រងសហគ្រាសសាធារណៈ ការគ្រប់គ្រងក្រុមហ៊ុនចំរុះរដ្ឋនិងឯកជន ការគ្រប់គ្រងពន្ធដារ និងការគ្រប់គ្រងរដ្ឋបាលរបស់ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ថែមទៀត។

ផ្នែកទី ២

ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង

ក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រង

មាត្រា ៧៤ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនីមួយៗ ត្រូវកំណត់ដែននៃការទទួលខុសត្រូវនិងការប្រព្រឹត្តិទៅព្រមទាំងល័ក្ខខ័ណ្ឌផ្សេងៗរបស់ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង និងជើងសាធានារ៉ាប់រងដែលធ្វើអាជីវកម្មលើវិស័យធានារ៉ាប់រងនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងស្របតាមច្បាប់ ។

មាត្រា ៧៥ .-

រូបវន្តបុគ្គលឬនីតិបុគ្គលដែលមានបំណងធ្វើអាជីវកម្មលើវិស័យធានារ៉ាប់រង នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ក្រោមទំរង់ជាភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង ឬក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រង ត្រូវដាក់ពាក្យស្នើសុំអាជ្ញាប័ណ្ណប្រកបអាជីវកម្មទៅក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ដោយភ្ជាប់ជាមួយនូវឯកសារនានា ដែលក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុតំរូវឱ្យមាន និងត្រូវសុំចុះបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មត្រឹមត្រូវទៅ តាមច្បាប់ ។

មាត្រា ៧៦ .-

គ្រប់ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងមិនអាចធ្វើប្រតិបត្តិការនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាបានទេ ប្រសិនបើមិនទាន់មានអាជ្ញាប័ណ្ណពីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ៧៧ .-

អាជ្ញាប័ណ្ណដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រងនិងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានា

រ៉ាប់រង មានសុពលភាពសំរាប់រយៈពេលបី(៣)ឆ្នាំ គិតចាប់ពីថ្ងៃបានចេញឱ្យប្រើប្រាស់ ។ អាជ្ញាប័ណ្ណនេះមិនអាចផ្ទេរ ឬលក់ដោយប្រការណាមួយបានឡើយ ។

មាត្រា ៧៨ .-

អាជ្ញាប័ណ្ណដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យជើងសាធានារ៉ាប់រង មានសុពលភាពសំរាប់រយៈពេលមួយ (១) ឆ្នាំ គិតចាប់ពីថ្ងៃបានចេញឱ្យប្រើប្រាស់ ។ អាជ្ញាប័ណ្ណនេះមិនអាចផ្ទេរ ឬលក់ដោយប្រការណាមួយបានឡើយ ។

មាត្រា ៧៩ .-

ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងនីមួយៗ ត្រូវដាក់ពាក្យស្នើសុំបន្តអាជ្ញាប័ណ្ណឡើងវិញ នៅក្នុងរយៈពេលយ៉ាងយឺតបំផុតមួយខែមុនពេលអាជ្ញាប័ណ្ណរបស់ខ្លួនអស់សុពលភាព មកក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។ នៅក្នុងរយៈពេល នេះសាមីក្រុមហ៊ុននៅតែមានសិទ្ធិធ្វើសកម្មភាពធម្មតា រហូតដល់ថ្ងៃទទួលបានអាជ្ញាប័ណ្ណថ្មីឬលិខិតជូនដំណឹងបដិសេធ ដោយមានឬដោយគ្មានល័ក្ខខ័ណ្ឌរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ក្រោយពីបានសិក្សាយ៉ាងល្អិតល្អន់នូវសំណុំបែបបទសុំបន្តអាជ្ញាប័ណ្ណឡើងវិញនោះ ។

មាត្រា ៨០ .-

ក្នុងករណីមានការក្លែងបន្លំឯកសារ ឬផ្តល់ពត៌មានមិនពិត ពាក់ព័ន្ធដល់ការស្នើសុំអាជ្ញាប័ណ្ណដំបូងឬសុំបន្តអាជ្ញាប័ណ្ណឡើងវិញ ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុមានសិទ្ធិបដិសេធការពិនិត្យ ផ្អាកសកម្មភាព និង/ឬដក ហូតអាជ្ញាប័ណ្ណជាស្ថាពរ រហូតដល់ប្តឹងទៅតុលាការតាមកំហុសជាក់ស្តែង ចំពោះសាមីក្រុមហ៊ុនជាម្ចាស់សំណើ ។

មាត្រា ៨១ .-

កំរៃពីការចេញអាជ្ញាប័ណ្ណដំបូង និងអាជ្ញាប័ណ្ណបន្តអាជីវកម្ម ដែលជាបន្ទុកត្រូវបង់របស់ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រង ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ៨២ .-

រូបវន្តបុគ្គលឬនីតិបុគ្គលដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណធ្វើជាភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រងឱ្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងណាមួយរួចហើយ ហើយដែលបានធ្វើជាភ្នាក់ងារឱ្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងដទៃថែមទៀតនោះ ត្រូវតែជូនដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទៅក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុអំពីការអនុវត្តរបស់ខ្លួន ។

មាត្រា ៨៣ .-

ជើងសាធានារ៉ាប់រងដែលមានកំហុស នាំឱ្យខូចខាតឬបាត់បង់ផលប្រយោជន៍របស់អ្នកត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ត្រូវទទួលខុសត្រូវធ្វើសំណងទៅតាមការខូចខាតជាក់ស្តែង ។

មាត្រា ៨៤ .-

ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និង ក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងដែលបានទទួលអាជ្ញាប័ណ្ណរួចហើយ ត្រូវបើកការិយាល័យរបស់ខ្លួននៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដែលមានអាស័យដ្ឋានច្បាស់លាស់នៅក្នុងអាជ្ញាប័ណ្ណដែលបានចេញឱ្យ ។ ប្រសិនបើត្រូវការផ្លាស់ប្តូរអាស័យដ្ឋាននៃការិយាល័យ ត្រូវមានលិខិតស្នើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរទៅក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ដើម្បីសុំការអនុញ្ញាតឱ្យបានជាមុន យ៉ាងយឺតបំផុតមួយខែមុនថ្ងៃផ្លាស់ប្តូរ ។

មាត្រា ៨៥ .-

ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងទាំងអស់ដែលបានទទួលអាជ្ញាប័ណ្ណរួចហើយ ត្រូវដាក់ប្រាក់តំកល់ស្មើនឹងតម្លៃសមមូលមួយម៉ឺន (១០.០០០) ដុល្លារអាមេរិក នៅរតនាគារជាតិ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៨៦ .-

ជើងសាធានារ៉ាប់រងទាំងអស់ដែលបានទទួលអាជ្ញាប័ណ្ណរួចហើយ ត្រូវដាក់ប្រាក់តំកល់ស្មើនឹងតម្លៃសមមូលប្រាំម៉ឺន (៥០.០០០) ដុល្លារអាមេរិកនៅរតនាគារជាតិ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

បន្ថែមលើនេះ ជើងសាធានារ៉ាប់រងនិមួយៗ មុននឹងធ្វើអាជីវកម្ម ត្រូវមានការធានារ៉ាប់រងលើភារៈទទួលខុសត្រូវវិជ្ជាជីវៈដែលមានចំនួនទឹកប្រាក់ធានារ៉ាប់រងសមមូលនឹងប្រាំសែន (៥០០.០០០) ដុល្លារអាមេរិក ដោយត្រូវផ្ញើច្បាប់ថតចម្លងវិញ្ញាបនប័ត្រធានារ៉ាប់រងនោះមួយច្បាប់ ជូនទៅក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ដើម្បីជាសក្ខីកម្ម ។

មាត្រា ៨៧ .-

ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រង ត្រូវចងក្រងវិធានគណនេយ្យច្បាស់លាស់ ដែលត្រូវមានការឯកភាពពីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុជាមុន ដើម្បីគ្រប់គ្រងចំណូល និងចំណាយក្នុងមុខវិជ្ជាជីវៈរៀងៗខ្លួន ប្រកបដោយភាពប្រាកដប្រជា ។

ជំពូកទី ៥

ការត្រួតពិនិត្យរបស់រដ្ឋ

មាត្រា ៨៨ .-

ការត្រួតពិនិត្យក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងគ្រប់ប្រភេទ នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា គឺជាសមត្ថកិច្ចរបស់ក្រុមមន្ត្រីត្រួតពិនិត្យ ដែលក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុចាត់តាំងឡើង ដោយផ្អែកលើសមត្ថភាពជំនាញនិងបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ លើវិស័យនេះ ។

មាត្រា ៨៩ .-

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុត្រូវដាក់ចេញនូវតារាងមួយស្តីពីតម្លៃទាបបំផុត សំរាប់អនុវត្តចំពោះហានិភ័យធំៗ សំដៅធានាលំនឹងនៃទីផ្សារ និងតំរង់ទិសនៃការប្រកួតប្រជែងក្នុងទីផ្សារ ។ តារាងតម្លៃទាបបំផុតនេះនឹងមិនអាចត្រូវយកទៅអនុវត្ត ចំពោះប្រភេទធានារ៉ាប់រងអាយុជីវិតឡើយ ។

តារាងតម្លៃទាបបំផុតដូចមានចែងនៅក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌទីមួយនៃមាត្រា ៨៩ នេះ នឹងអាចត្រូវកែសំរួលបាន ទៅតាមសភាពការណ៍សេដ្ឋកិច្ច ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ៩០ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងគ្រប់ប្រភេទត្រូវដឹកល់ទុកជាភស្តុតាង នៅក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ នូវគំរូពាក្យស្នើសុំធានារ៉ាប់រង ល័ក្ខខ័ណ្ឌទូទៅនៃប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រង គំរូវិញ្ញាបនប័ត្រធានារ៉ាប់រង និងឯកសារបោះពុម្ពផ្សេងៗទៀតដែលចាំបាច់ត្រូវចែកជូនអតិថិជន ឬត្រូវផ្សព្វផ្សាយ ។

ប្រសិនបើយល់ថាចាំបាច់ ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុអាចតំរូវឱ្យមានការកែប្រែខ្លឹមសារលើឯកសារទាំងឡាយដែលរាយក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌខាងលើនេះ ដែលត្រូវបានប្រើប្រាស់មិនសមស្របនៅក្នុងប្រតិបត្តិការធានារ៉ាប់រង ឬក្នុងមូលធនកម្មរបស់ក្រុមហ៊ុន ។

មាត្រា ៩១ .-

ប្រសិនបើមានការកែប្រែលក្ខន្តិកៈ សាមីក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងត្រូវផ្ញើជូនក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ នៅក្នុងរយៈពេល១៥ថ្ងៃយ៉ាងយឺតបំផុត គិតចាប់ពីថ្ងៃធ្វើសេចក្តីសំរេចក្នុងមហាសន្និបាតវិសាមញ្ញរបស់ក្រុមហ៊ុន នូវអត្ថបទស្តីពីវិសោធនកម្មនៃលក្ខន្តិកៈនោះ និងឯកសារពាក់ពន្ធ័ផ្សេងៗទៀត ។

ដើម្បីធានាឱ្យមានតម្លាភាពនៃការប្រកួតប្រជែងរបស់ខ្លួននៅក្នុងទីផ្សារធានារ៉ាប់រង ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងគ្រប់ប្រភេទត្រូវផ្ញើជូនក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុជាមុន នូវតារាងតម្លៃទូទៅដែលខ្លួនត្រៀមយកទៅអនុវត្តជាមួយអតិថិជន ។

មាត្រា ៩២ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងទាំងឡាយ ដែលជាកម្មវត្ថុនៃការត្រួតពិនិត្យរបស់រដ្ឋ ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការរំពៃឃ្លាំមើលរបស់ក្រុមមន្ត្រីត្រួតពិនិត្យធានារ៉ាប់រងដែលតែងតាំងដោយក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។ នៅគ្រប់កាលៈទេសៈ ជាបន្ថែមលើការត្រួតពិនិត្យតាមរយៈរបាយការណ៍ ក្រុមមន្ត្រីត្រួតពិនិត្យទាំងនោះអាចដឹកនាំការពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់នៅនឹងកន្លែង ចំពោះគ្រប់ប្រតិបត្តិការរបស់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនីមួយៗ ។

មាត្រា ៩៣ .-

រាល់រូបវន្តបុគ្គលឬនីតិបុគ្គលដែលបានទទួលអាណត្តិឱ្យចុះកិច្ចសន្យា ឬគ្រប់គ្រងក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងក្តី ឬភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងក្តី

សុទ្ធតែត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតពិនិត្យរបស់ក្រុមមន្ត្រីត្រួតពិនិត្យធានារ៉ាប់រង ។ ក្រុមមន្ត្រីត្រួតពិនិត្យធានារ៉ាប់រងអាចផ្ទៀងផ្ទាត់ទិន្នន័យលេខនិងកិច្ចបញ្ជីកាគណនេយ្យ រាល់ឯកសារគណនេយ្យផ្សេងទៀត ទោះតាមវិធីសាមញ្ញឬតាមប្រព័ន្ធពតិមាននុសាស្ត្រក្តី និងលិខិតស្នាមគ្រប់ប្រភេទរបស់ក្រុមហ៊ុន ដែលចាំបាច់ដល់ការសិក្សាអង្កេតស្រាវជ្រាវ ។

មាត្រា ៩៤ .-

គ្រប់ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រង ត្រូវប្រគល់ជូនមន្ត្រីត្រួតពិនិត្យធានារ៉ាប់រងដែលអនុវត្តភារកិច្ចនេះ នូវឯកសារនានាដែលត្រូវបានរៀបរាប់នៅមាត្រា៩៣នៃអនុក្រឹត្យនេះ និងបុគ្គលទាំងឡាយដែលមានការពាក់ព័ន្ធដើម្បីបង្កលក្ខណះងាយស្រួលឱ្យការត្រួតពិនិត្យឬការផ្ទៀងផ្ទាត់អាចសំរេចទៅបានក្នុងតម្លាភាពនិងសច្ចភាពខ្ពស់ ។

មន្ត្រីត្រួតពិនិត្យធានារ៉ាប់រងត្រូវរាយការណ៍អំពីលទ្ធផលនៃការត្រួតពិនិត្យឬការផ្ទៀងផ្ទាត់ និងការកត់សំគាល់របស់ខ្លួន ជូនក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ដើម្បីមានវិធានការសមស្របទាន់ពេលទៅតាមកំហុសជាក់ស្តែង ។

មាត្រា ៩៥ .-

ក្នុងរយៈពេលបីខែ ក្រោយពេលបញ្ចប់ការិយបរិច្ឆេទនីមួយៗ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងនីមួយៗត្រូវផ្ញើជូនក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ នូវសេចក្តីសំរេចរបស់មហាសន្និបាតសាមញ្ញ សេចក្តីរាយការណ៍របស់អង្គការប្រតិបត្តិ ស្នងការគណនី ក្រុមប្រឹក្សាភិបាល និងរបាយការណ៍ហិរញ្ញវត្ថុ ព្រមទាំងឯកសារចាំបាច់ផ្សេងៗទៀតរបស់ក្រុមហ៊ុន ប្រចាំការិយបរិច្ឆេទដែលទើបចប់ទៅ ។

មាត្រា ៩៦ .-

នៅដើមខែនីមួយៗ ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងនីមួយៗ ត្រូវធ្វើស្ថិតិអាជីវកម្មក្នុងខែកន្លងទៅ ហើយផ្ញើជូនក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ដើម្បីជារបាយការណ៍យ៉ាងទៀងទាត់ ។

មាត្រា ៩៧ .-

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រង ភ្នាក់ងារធានារ៉ាប់រង ជើងសាធានារ៉ាប់រង និងក្រុមហ៊ុនត្រួតពិនិត្យហានិភ័យធានារ៉ាប់រងត្រូវធ្វើស្ថិតិអាជីវកម្មរបស់ខ្លួន ហើយផ្ញើជូនក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុជារៀងរាល់ខែ ដោយត្រូវឆ្លុះបញ្ចាំងអំពី :

១-សំរាប់ការងារអាជីវកម្ម :

ក- ចំនួនប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងដែលបានចេញជូនអតិថិជន ដោយបែងចែកតាមប្រភេទអាជីវកម្ម ។

ខ- ថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ ដែលប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងនីមួយៗចាប់ផ្តើមមានប្រសិទ្ធិភាព ។

គ- ថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ ដែលប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងនីមួយៗអស់សុពលភាព ។

ឃ- ចំនួនទឹកប្រាក់ធានារ៉ាប់រង ។

ង- អត្រាបុព្វលាភរ៉ាប់រង ។

ច- កំរិតបញ្ចុះតម្លៃ ។

២-សំរាប់ការងារដោះស្រាយសំណង :

ក- ចំនួនប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងដែលមានហានិភ័យកើតឡើង ។

ខ- ប្រភេទហានិភ័យដែលបានកើតឡើង និងចំនួនទឹកប្រាក់សំណងដែលបានដោះស្រាយរួចហើយ ។

គ- ប្រភេទហានិភ័យដែលបានកើតឡើងនិងចំនួនទឹកប្រាក់សំណងប៉ាន់ស្មានដែលមិនទាន់ដោះស្រាយ ។

ជំពូកទី ៦

ទោសប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ៩៨ .-

បុគ្គលណាដែលប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមាត្រា ៣១ មាត្រា ៤០ ឬ មាត្រា ៤៣ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវទទួលរងទណ្ឌកម្មតាមមាត្រា ៥២ នៃច្បាប់ស្តីពីការធានារ៉ាប់រង ។

ស

មាត្រា ៩៩ .-

បុគ្គលណាដែលប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងមាត្រា ៤៦ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវទទួលរងទណ្ឌកម្មតាមមាត្រា ៥៤ នៃច្បាប់ស្តីពីការធានារ៉ាប់រង ។

ជំពូកទី ៧
អន្តរប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ១០០ .-

ចាប់ពីថ្ងៃដែលអនុក្រឹត្យនេះចូលជាធរមានតទៅ ម្ចាស់ការដ្ឋាន អ្នកម៉ៅការ ឬអ្នកម៉ៅការបន្តទាំងអស់ដូចមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៤០ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវតែមានការធានារ៉ាប់រងលើភារៈទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួន ។ កិច្ចសន្យាធានារ៉ាប់រងប្រភេទនេះត្រូវចុះជាមួយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងណាមួយ ដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណឱ្យធ្វើប្រតិបត្តិការនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដោយមិនអាចចុះជាមួយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងនៅក្រៅប្រទេសកម្ពុជាបានឡើយ ។

មាត្រា ១០១ .-

ចាប់ពីថ្ងៃទី ០១ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០២ តទៅ ម្ចាស់យានយន្តធ្វើអាជីវកម្មគ្រប់ប្រភេទដូចមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ៣១ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវមានកាតព្វកិច្ចទិញការធានារ៉ាប់រងតតិយជនសំរាប់យានយន្តរបស់ខ្លួន ។ ប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងប្រភេទនេះត្រូវទិញនៅក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងណាមួយ ដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណឱ្យធ្វើប្រតិបត្តិការនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដោយមិនអាចទិញពីក្រុមហ៊ុននៅក្រៅប្រទេសកម្ពុជាបានឡើយ ។

មាត្រា ១០២ .-

ចាប់ពីថ្ងៃទី ០១ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០២ តទៅ ម្ចាស់មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនអ្នកដំណើរគ្រប់ប្រភេទដូចមានចែងនៅមាត្រា ៤៣ នៃអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវមានការធានារ៉ាប់រងលើភារៈទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្នកដំណើរតាមមធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនរបស់ខ្លួន ។ ប័ណ្ណសន្យារ៉ាប់រងប្រភេទនេះត្រូវទិញនៅក្រុម

ក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងណាមួយដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណឱ្យធ្វើប្រតិបត្តិការនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ដោយមិនអាចទិញពីក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាបានឡើយ ។

ជំពូកទី ៨

អវសានប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ១០៣ .-

រដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកទីស្តីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រី រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ និង រដ្ឋមន្ត្រី រដ្ឋលេខាធិការ គ្រប់ក្រសួង រដ្ឋលេខាធិការដ្ឋាន ព្រមទាំងគ្រប់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ ត្រូវទទួលអនុវត្តអនុក្រឹត្យនេះ តាមភារកិច្ចរៀងៗខ្លួន ។

មាត្រា ១០៤ .-

បទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយណា ដែលផ្ទុយនឹងអនុក្រឹត្យនេះ ត្រូវទុកជានិរាករណ៍ ។

មាត្រា ១០៥ .-

អនុក្រឹត្យនេះមានប្រសិទ្ធិភាពអនុវត្ត ចាប់ពីថ្ងៃចុះហត្ថលេខាតទៅ ។

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ២២ ខែ តុលា ឆ្នាំ២០០១

នាយករដ្ឋមន្ត្រី

ហ៊ុន សែន

កន្លែងទទួល :

- ក្រសួងព្រះបរមរាជវាំង
- អគ្គលេខាធិការដ្ឋាន ព្រឹទ្ធសភា
- អគ្គលេខាធិការដ្ឋាន រដ្ឋសភា
- ខុទ្ទកាល័យសម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រី
- ដូចមាត្រា ១០៣
- កាលប្បវត្តិ - ឯកសារ